

[abúzus]

Istálló-homályban jászolos kisdéd,
száraz fűben viaszbabák mellette,
és vér. Mint mikor a borját ellette
mama egyetlen tehene. Hogy hitted

addig el bárkinek, hogy nincs fájdalom,
hogy a csend véd bármitől? Szerencsétlen.
Persze tartottad szád, hogy a kedvében
járhass, és az utálat az ajkadon

gennyes herpeszt növesztett. Elégtelen
voltál így is. A két percnyi félelem
szülte a szonettet. Hogy elfogadtad –

mint keresztet – az elfogadhatatlant.
A lét-líra hitted volna, hogy kikezsd?
Verses palást magadon. Dehogy hitted.

[versnyelv helyett]

Úgy surrantál gesztusaiddal szótlán,
mint az arcon mélyülő régi árkok,
vagy mint a test, ha sejtí a szilánkot,
és elmerül a falcolt fájdalomban.

Hat óra húszkor fölteszem a kávé,
gépies, alvó rutinnal lélegzem.
Kávéillat, köd és némi véletlen:
ennyi a reggel, a többi ajándék.

Életfogytiglan-lét, mellyel meglepem
e tényszerű lépcsőházi szegleten
magam magam – – magam számára börtön.

A költeményt is csak hiába gyötröm,
mert versnyelv helyett csupán a tarló van –
ahogy az izom rándul a tarkóban.